Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Προσκήνιο», Θεατρική Ομάδα **«Fuga»**
Τζων Πήκοκ : **«Τα παιδιά του λύκου»**
Μετάφραση-σκηνοθεσία : Αναστασία Παπαστάθη
Σκηνικά-κοστούμια : Ειρήνη Παγώνη
Μουσική : Πάνος Φορτούνας
Φωτισμοί : Σάκης Μανιάτης
Ερμηνεύουν : Αναστασία Παπαστάθη, Γιάννης Χαρμπάτσης, Γεωργία Ζώη, Αντώνης Δαμίγος.

Έργο υψηλών εντάσεων στην πλοκή και στις καταστάσεις, «Τα παιδιά του λύκου» του Τζων Πήκοκ, αποδίδονται ανάλογα από την θεατρική ομάδα Fuga, στη σκηνή του θεάτρου «Προσκήνιο». Η μετάφραση της Αναστασίας Παπαστάθη δημιουργεί έναν θεατρικό λόγο που εναρμονίζει την δομή και το λεξιλόγιο. Το γεγονός αυτό επιτρέπει στους ηθοποιούς να κινηθούν άνετα τόσο στην γλωσσική όσο και στην παραγλωσσική εκφορά των ρόλων, που καθίστανται κατ' αυτό τον τρόπο κατανοητοί από το κοινό.

Εξάλλου, η σκηνοθεσία της κ. Παπαστάθη επιβλέπει το σύνολο της σκηνικής εκθέσεως των ηρώων του συγγραφέα σε συνάρτηση με τον χώρο και με τους φωτισμούς. Παρά την σχετική βραδύτητα εισόδου στο κυρίως θέμα, και ίσως εξαιτίας του γεγονότος αυτού τελικά, η ατμόσφαιρα της παράστασης αναδίδει, από την αρχή μέχρι και στην τελευταία σκηνή του έργου, μια χαρακτηριστικά έντονη 'μυρωδιά' αναμονής. Η σκηνοθέτις εκμεταλλεύεται στο έπακρον το αίσθημα αναμονής μιας απότομης εισβολής ανατρεπτικών στοιχείων στο κομμάτι εκείνο του μικροκόσμου του συγγραφέα το οποίο εμφανίζεται ως το πλέον ευάλωτο. Με άλλα λόγια, η σκηνοθεσία αναδεικνύει με αποφασιστικότητα τις πτυχές των δισταγμών, που θα καταλήξουν αμέσως μετά σε τελεσίδικη κατάσταση. Η σκηνοθετική αυτή συμπεριφορά της Αναστασίας Παπαστάθη, ταλαντευόμενη μεταξύ ιμπρεσιονισμού και εξπρεσιονισμού, προβάλλει τον δισταγμό ως παράγοντα που προοικονομεί, και ως ένα βαθμό, επεξηγεί τα εκάστοτε επόμενα στάδια μιας πλοκής σε ευθύγραμμη διάταξη και με ασαφή θεματικό προσανατολισμό. Ωστόσο, στην καθόλου θεώρηση της σκηνοθεσίας διαπιστώνεται κυρίως η δεσπόζουσα ατμόσφαιρα ενός εν εξελίξει 'θρίλερ', πράγμα που δημιουργεί μια αισθητική εξάρσεων και φρίκης στους χρωματικούς προβληματισμούς που παράγει η εντύπωση του 'ασπρόμαυρου' περιβάλλοντος.

Η σκηνογραφία της Ειρήνης Παγώνη προκρίνει ακριβώς την απουσία επιλογών στους 'χρωματισμούς' της ατμόσφαιρας, εισάγοντας τον θεατή σε ένα κατ' επίφαση μονοεπίπεδο εγκαταλελειμμένο τόπο του φόνου. Εντούτοις, το μονοδιάστατο αποδεικνύεται τελικώς απόλυτο συμπαγές περιβάλλον, ένα είδος Ιθάκης των ηρώων μετά από ένα εξαντλητικό ταξίδι στο κέντρο της Γης, στα έγκατα δηλαδή της υπάρξεως και του Είναι. Ωστόσο, η ιδιαίτερη αυτή σημασία του σκηνικού χώρου εμπλουτίζεται με επιμέρους χαρακτηριστικά χάρη στους

εξαιρετικά προσεγμένους φωτισμούς του Σάκη Μανιάτη. Κυματοειδείς, οι φωτισμοί παρακολουθούν έξυπνα την αμφισημείωση της ιμπρεσσιονιστικής και της εξπρεσιονιστικής συλλήψεως του σκηνικού πάθους των ηρώων του έργου μέσω των ρόλων και των ερμηνειών.

Η Γεωργία Ζώη, ως Έλενα, διατυπώνει εκφραστικότατα την ενσάρκωση της μεταστροφής, διερμηνεύοντας με εξαιρετική λεπτότητα τις πτυχώσεις των συναισθημάτων της ηρωίδας που υποδύεται. Η κ. Ζώη δημιουργεί στον θεατή την υποψία πως ό,τι παραδέχεται στο τέλος η Έλενα δεν είναι παρά ο καρπός ενός πανικού που υποβάλλει και επιβάλλει τελικά τον συμβιβασμό εν όψει ενός αποτρόπαιου φονικού, το οποίο προσπαθεί πάση θυσία να αποφύγει. Στον ρόλο της Λίντα, η Αναστασία Παπαστάθη ερμηνεύει αποφασιστικά ένα παρατραβηγμένο κακέκτυπο της Ηλέκτρας χειραγωγώντας το σύνολο της σκηνικής εκφοράς ενός παρόμοια συλληφθέντος από τον Τζων Πήκοκ, Ορέστη, τον Ρόμπιν, τον οποίο αποδίδει έξοχα ο νεαρός Γιάννης Χαρμπάτσης. Εξάλλου η κ. Παπαστάθη μαζί με τον κ. Χαρμπάτση συνθέτουν ένα αρκετά ενδιαφέρον υποκριτικό δίδυμο, το οποίο στην παράσταση δημιουργεί πολυεστιάσεις της θεματικής και ποικιλία αισθητικών μέσων εγγραφής των ρόλων σε περισσότερα από δύο επίπεδα σκηνικής αποδόσεως, όπως π.χ. στις σκηνές εκείνες που δημιουργούν φαινόμενο θεάτρου εν θεάτρω και, πιο συγκεκριμένα, σκηνοθεσία μέσα στη σκηνοθεσία. Τόσο η κ. Παπαστάθη όσο και ο ταλαντούχος Γιάννης Χαρμπάτσης συνιστούν καταλυτικής αξίας ζεύγος δυνάμεων ενσαρκώνοντας αρμονικά τις παλινδρομήσεις στο δυναμικό πεδίο ασκήσεως μιας κεντρομόλου και μιας φυγόκεντρης δύναμης σε παράλληλη συνεύρεση.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η παράλληλη δράση των δύο αυτών δυνάμεων ενισχύει την δημιουργία ατμόσφαιρας θρίλερ και κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον ενός κοινού, που, αν και υποψιάζεται, αρνείται να υιοθετήσει την εμφανώς προτεινόμενη λύση του δράματος : Ο θεατής περιμένει μέχρι το τέλος της παράστασης μια νέα ανατροπή και ίσως μια μεταστροφή προς ορισμένη θετική τακτοποίηση των πραγμάτων.

Δημοσίευση: 15/5/2003